

Painos 8285

TOVERITAR

AMERIKAN SUOMALAIS-
TEN TYÖLÄISNAISTEN
* A N E N K A N N A T T A J A

ORGAN OF THE FINNISH WORKING WOMEN IN AMERICA

No. 7

Tiistaina, Helmikuun 17 p.—Tuesday, February 17

1920—Kymmenes Vuosik.

Pakinaa Suur-New
Yorkista

Meille new yorckilaisille ja ympäristöläisille oli pitkä kirjoitus Toverittareissa n:o 4, henkilöitä joka asuu jossain muualla. Ajattelin, onpa aivan häpeä, että meille täytyy sellaisia kirjoituksia omistaa ja vielä aivan täysin oikeutetusti. Täällä ja ympäristöllä on niin paljon naisia, mutta eipä vain näe Toverittareissa kuin silloin tällöin joku piskuisen rivi. Todella täytyy kysyä itseltään, että missä me aikamme viettämme, me new yorckilaiset köyhälistön tyttävät? Onhan totta, että me olemme työn raskaan raattajia, mutta siksi juuri meidän pitäisiikin ajatella keinoja itsemme ja luokkasiskojemme kehittämiseen. New Yorkissa on Naistenlehti ja s. s. osasto, missä he voisivat toimia ja kehittää itseään, mutta se on aivan pieni joukko, joka on esim. osaston toiminnassa mukana verrattuna suomalaisten työläisnaisten lukumäärään New Yorkissa. Paljon suurempi on se naisten joukko, joka on aivan tällaisista harrastuksista toimitettomana, tietämättä itseään kuinka he kuluttaisivat ne joutohetket, mitä heillä kulloinkin sattuu olemaan. Kun heillä ei ole selvillä minne he kulloinkin menisivät, niin he päättävät mennä humpaukimylyihin ja muihin ala-arvoisiin huvittelupaikkoihin, joissa monenlaiset vaarat väijyvät heitä.

Näiden siskojen keskuuteen pitäisi jokaisen nykyisen Toverittaren tilaajan ruveta asiamieheksi. Ne aatteen siemenet, mitkä me siten kyväisimme tosin ehkä meni laukeiksi karuun kankaaseen, mutta kerran ne kasvaisivat kauniin hedelmän. Tällä ja ympäristöllä on vielä paljon muokattavaa maata, joka pitäisi muokata aatteemme peloksi. Yksi sellainen keino olisi Toverittaren levittäminen, jonka lukeminen herättäisi harrastuksia parempaan näissä naisissa.

Tulee aivan ääneen huudatus: Missä New Yorkin ja ympäristön naiset yleensä viettävät aikansa — nekin, jotka ovat mukana osastotoiminnassa, kun he eivät jouda kuin muutaman rivin jolloinkin kirjoittamaan omaan lehteensä. Tässä ympäristöllä on lukuisia paikkoja, joissa on osastokin. Niiltä paikkakunnilta näkee aina jolloinkin jonkun rivin Toverittareissa, että on ollut rennot taussit tai tulee pidettäväksi sellaiset j.n.c. mutta näyttää, että heidän — osastojen naiset — eivät ajattele, että voisivathan he — ja heidän tulisi — heittää lehteensä jolloinkin jollakin opettavalla kirjoituksella. Sillä meidän lehtemme suuruus ja sen arvokkuus riippuu meistä jokaisesta itsestämme. Päisi osastoihin kuuluvia naisia ja mihinkään kuulumattomia naisia on vielä joukko sellaisia, miksi heitä ennoisi: myötämiehiä, jotka eivät kuulu osastoon eivätkä tilaa mi-

tyään työväenlehteä. He puhelevat vain, että kyllähän se lehti olisi hyvä, mutta ei ole tullut tilattua enkä viitsi sitä nytään tilata.

Tiedän paikkakuntia tässä ympäristöllä, jossa on kehittyneitäkin naisia, jotka ovat olleet ennen joskus ripeästi käsillä osastotoiminnassakin, olleet osastojen luottotoimissa j.n.c., mutta kun he ovat muuttaneet paikkakuntaa, tai on osasto kuollut, tai jotain muuta sellaista, niin he ovat alkaneet leppämaan laakereilla. He kai ajattelevat, että onhan nyt hyvät palkat ja työpaikatkin ison joukon parantuneet, etten minä tässä tarvitse enään mitään ja olenhan minäkin ennen toiminut, toimikoot nyt toiset. Mutta min ei pitäisi ajatella niiden aikakaan, jotka ovat päässeet kehittymään jo niin paljon, että kykenevät toisakkin neuvomaan. Heidänlaistensa esimerkki on usein se, mikä tapaa ne heinot siemenet, mitkä on kylvetty heistä vähempiteisten siskojen mielin, sillä juuri näistä kehittyneemmistä he ottavat esimerkkiä. Siksi juuri niiden siskojen, jotka jo ovat luokkatietoisuudessa ja keittävyydessä jonkun verran alkuun päässeet, ei pitäisi lyödä läimän sitä suurta tehtävää mikä meillä on. Heidän juuri pitäisi käydä torppaan puoluelehtien tilauskirjat kädessä ottamassa edes Toverittaren tilauksia, sillä he kykenevät selittämään miksi työläisnaisten olisi tilattava ja luettava työväenlehtiä.

Olen samaa mieltä kuin se edellinen kirjoittajakin, että jokaisen Toverittaren, tilaajan New Yorkissa pitäisi olla samalla Toverittaren asiamiehen. Tietäkseni se olisi sentään aikamoisen joukko, ja jos se varustaisi itsensä tositeolla agitatorimatkalle niiden siskojen keskuuteen, jotka ovat liikkeestämme vielä aivan syrjässä, niin monikertainen olisi se työläisnaisten joukko, joka sellaisen agitatorin jälkeen kulkisi työväenlehtien ja aikaisi tilaamaan puoluelehtiä. Kun saamme heille jokaiselle Toverittaren vaikkapa puoleksi vuodeksi, niin eivät he voi olla enään ilman sitä ja vieläpä alkavat kaipaamaan muitakin suurempia puoluelehtiä. Tiedonhalu kasvaa sitä mukaa kuin sitä tyydytetään.

Toivoisin että kaikki olisivat lukeneet sen kirjeen, joka oli meille osoitettu Toverittareissa n:o 4. Se sai minutkin, ensikertalaisen kynnään tarttumaan, ja toivoisin että me kaikki täällä suuttuisimme sen verran omaan itseemme ja saamattomuuteemme, että kaikki vähänkin kykenevät rupeaisivat kyllä lähettämään kirjoituksia Toverittareen. On turhaa ajatella, että sinä vain kuluttaisimme turhaan aikaa. Jos kaikki tuottivat eivät niin täysipainoisia olisiko, niin kelpaisi niistä kukaan paljon, olen varma siitä, ja kaikki sillä voimme hyödyttää lehtemme ja samalla itsemme, kannattaa kyllä tehdä. Kirjoitussessa kehittämme omia kykyjämmekin. Nykyäka vaatii

työväenluokan naisiltakin ajatustensa tulkitsemiskykyä. Emme tiedä kuinka pian on edessämme aika, jolloin luokkatietoisuutemme pannaan tulokseksi, jolloin meiltä jokaiselta kysytään mielin me kelpaamme. Siis niilläkin paikkakunnilla, joissa ei ole osastoa, voivat toverittaret toimia aatteen alueella levittämällä puoluelehtiä, erittäinkin tätä meidän naisten lehteä ja kirjoittamalla siihen asemaamme koskevista sekä muista ajan tärkeistä kysymyksistä.

I. L.

Nykyistä touhua

Nyt kun Venäjän saarto on lopetettu, on kauppa-kapitalistien käteet kohotettu Venäjän puoleen toivossa päästä kauppa-suhteisiin Venäjän bolshevikien kanssa, niin vihattuja kuin he muutkin ovatkin porvareilta. Mutta heillä on rahaa, joka häikäse kauppa-kapitalistien silmiä ja paanee heidän kammenensa syhyään ja aivonsa toimintaan, että kun nyt vaan muun tavaroitan ostaisivat. Kymmenmittain kauppiainä kii Venäjän edustajan luona Amerikassakin tarjonten koneita y. m. tavaroita. Onnellinen se firma, jonka tuotteet bolshevikit ottavat huomioon. Ja kun Venäjä on sanut kaikki tarvittavat tavarat ja koneet, joiden puutteessa se on ollut koko sodan ajan, ja ennenkin, niin kelpaapa sitten Venäjän työläisten elellä kun itse saavat nauttia työnsä tuloksista, sillä siellä ei ole kapitalisteja ja jotka työläisten hiestä ja verestä puristaisivat itselleen voittoa miljoonittain.

Mielihyvällä lähtee Amerikan "kultalastakin" Venäläinen omaan maahansa, vapaaan Venäjään. Ja onpa Venäjä luvannut porttinsa avata millekin kuin omille kansalaisilleen. Esimerkiksi kaikkien maiden poliittiset puolueet saavat Venäjällä olla turvassa, kuten muinoin oli Amerikassa kaikkien pakolaisten turvapaikka. Mutta ajat ovat muuttuneet Amerikassa, nyt täällä sen omilla kansalaisilla, kaan ei ole turvallinen olla jos vaan omavat eriyviä mielipiteitä hallitsevan luokan kanssa. Paljon on jo kulutettu rahaa ja nähty vaihua julhditessa epämielisiä henkilöitä, varsinkin venäläisiä ulos maasta. Eräs leuraali Wood sanoikin kerran puheessaan että "maksakoon mitä tahansa mutta Amerikka ei tule hallitsemaan muut kuin amerikalaiset, eikä täällä tule olemaan rikkaat parempiin kuin työläisluokan hallituksessa, mutta todellinen kansainvalta. Kehotti työnantajia seurustelemaan enempi työläistensä kanssa ja olemaan enempi ihmisellisen mielen kohtaan, jotka heille töitä tekevät. On näytettävä että työ ja pääoma ovat erottamattomat. Ja rebellinen palkka on maksettava rehellisestä työstä. Koulujärjestelmä on välttämättömästi muutettava; meillä on jonkunverran bolshevismia ympäristössämme ja jos

Puhe

esitetty Duluthin s. s. osaston
ohjelma- ja markkina-illamissa

Näinä historiallisina päivinä, joita olemme, täytyy meidän jokaisen ayvontya ajan kysymyksiin, täytyy laulua Johnkin ryhmään. Johnsen täytyy aseetta varualla kannalla työväen riveihin tahi niitä vastaan, porvareiden riveihin. Mitään puolustontoa kantaa ei ole; ei ole tilaa koskittelle. Joka ei ole meidän kansamme, hän on meitä vastaan.

Nyt on myöskin kannattamapaan kulu milloinkaan ennen lähtyä työkien taisteluarveliin, silloin kuin kansainvälinen työväenliike on kyennyt näyttämään jo voimansa. Sitä ei onnää pelkätä vaikka kynäsi haampain vastustetaan, vaan sitä pelätään. Ja se pelko paanee porvareit liikkeelle ja puristamaan kynäsi ulos kuin tikkeitä ja luokkarajat selvenevät.

Kunolljat ja kirjallijat ovat alko ja sitten kyhänneet kaunutta kirjoitusta, seipustaneet hyvää ja kuvannut rumeja paremmuusta alitakandesta, he ovat kahlottu lähtyneet aikaa jolloin jokainen suo toiselle hyvä. Nyt on tuo alitakand lähempää kuin milloinkaan ennen. Siis on edellytyksenä teollinen kehitys. Memoisyyden tualista on syntymässä uusi yhteiskuntajärjestelmä, jossa ihmiset voivat elää ihmisellistä elämää, voivat luonnolla ihmisessä olevia hyvää äänää. Me emme kukaan usko, että ihminen on pohjaltaan peto, julma ja syönnelön. — Eli? E lään tarkoitus on elää ja antaa toisten elää, nauttia onnea ja luoda sitä nautittavaksi!

Uusi sosiaalinen yhteiskuntajärjestelmä hävittää myöskin kansallisuusvihot. Me kuulemme miten virotti tuovat tietoja kaikkialta lauta koko tuuettun maailman, kuinka työläiset katkovat kahdeksansa, kuinka voitokkaat työväen joukot marssivat Venäjälle, kuinka ne katkovat kahdeksansa Saksassa, Australiassa, Aasiassa. Kaikkialla sorsettu joukko nostaa päätään ja vaatii oikeutensa kaikki luovan ja ylläpitävän työn!

Naiset, ihmisemmän synnyttäjät ovat tässä taistelussa olleet kaunutta aikojen voimakkaita telttoja, mutta ei sittenkään kyllin voimakkaita.

(Olkoon toisella sivalla!)

emme lapsimmme opeta olemaan sitä vastaan niin he tulevat kaatamaan meidän kansainvälisen hallituksemme. Opettajille on maksettava parempi palkka, etteivät olisi tyytymättömiä."

Siinä sen kuulitte! Senaatti on myös hyväksynyt luovutettavaksi \$6,500,000 amerikalalaisuuden opettamista varten. Tuliaan opettamaan englannikielen lukemista ja kirjoitusta. Niinkuin tiedämme, on amerikalalaisia, jotka eivät osaa lukea eikä kirjoittaa kieltään. Niin heitä opetaan koulun 16—21 ikävuoteen ja ulkomailta 16—45 ikävuoteen.

Mutta kun bolshevikit oppivat englanninkieltä, voivat he parempiin agiteerata tämän maan työläisiä ymmärtämään asiat! Senaattorit kuitenkin uskovat, että englanninkielen oppiminen hävittää bolshevismia.

Hilma L.—r.